

JARO

*Na jaře je vždy nádherně,
zazelenají se stráně
i louky, lesy, paseky,
krásný pohled je na ně.*

*Těch broučků, včel i motýlů
a všech mládětek kolem...
„Budí se život na stráni!“
zpívají ptáčci chórem.*

*Do vsí té jarní nádhery
skřítkové zrodili se,
je slyšet smích a veselí,
zvířátka radují se.*

*„Tak pospěšte si! Hola! Hola!“
celá příroda na ně volá.*

Jak objevovali svět

Radostně a s nadšením se Dubínek s Modřínkem vydali objevovat okolí svého nového domova. Košatý dub s vysokým modřínem, pod nimiž se skřítkové narodili, vytvářely hranici mezi hlubokým lesem a velikou pasekou.

„To je ale nádhera!“ vykřikl nadšeně Modřínek, když uviděl sluníčkem ozářenou krajinu. Na jemné zelené trávě se třpytily perličky rosy. Mnoho pestrobarevných kvítků upínalo hlavičky k obloze a uprostřed té nádhery se tyčila obrovská lípa, která svou mohutnou korunou poskytovala příjemný stín lesním zvířátkům, a hlavně chránila maličkou studánku, v níž byla voda jako křišťál.

„Pojď honem!“ povzbudil Dubínek Modřínka, který tou nádherou úplně zkameněl. „Půjdem se podívat ke studánce!“

Modřínek se rychle vzpamatoval a oba skřítkové vykročili do kouzelného světa plného nových vůní, rostlin, stromů a snad i kamarádů.

„Stůj!“ zašeptal rychle Dubínek, když se blížili k mohutné lípě.

„Co se děje?“ nechápavě se na něj podíval Modřínek.

„Ty to neslyšíš?“ zeptal se Dubínek a dodal: „Tak poslouchej.“

Modřínek se zaposlouchal a opravdu. Od studánky byl slyšet krásný zvonivý smích. Skřítkové šli potichoučku blíž a mezi stébly trávy zahlédli malou postavičku, která si hrála s rybičkami ve studánce.

Byla to studánková víla.

Šaty měla jemné, blankytně modré. Ve zlatých vláscích se jí leskly malé perličky, oči měla studánkové, nosík jako bambulku, malinově růžová ústa, postavičku tenkou jako nitka a na útlých nožkách se vznášela lehkým tanečním krokem. Při svém dovádění s kamarádkami rybičkami si ani nevšimla, že ji někdo pozoruje.

„Ahoj!“ ozvaly se najednou vedle Rozárky dva hlásky.

„Jej, to jsem se lekla,“ otočila se prudce víla. Když ale uviděla Dubínka s Modřínkem, pořádně si oddechla: „Jé, že vy jste ti dva lesní skřítkové, kteří se dnes narodili?“

„Jak to víš?“ divil se Modřínek.

„Sojka, lesní zpravodajka, tady od rána lítá a vyzpěvuje, že se konečně po dlouhé době narodili lesní skřítkové – Dubínek a Modřínek,“ odpověděla víla a hned se také skřítkům představila: „Já jsem studánková víla Rozárka.“

Lehounce se uklonila a mile se usmála.

Poplach

„Pozor! Nebezpečí! Už jdou!“ volala na celý les sojka a poplašeně létala z jednoho konce lesa na druhý, přes paseku až do nejodlehlejších koutů mýtiny.

Dubínek byl v té době u studánky, kde víle Rozárce s nadšením vyprávěl, jak listy na jeho dubu krásně žloutnou a v ranním sluníčku vypadají jako zlaté šaty.

Rozárka se pousmála: „Teď bude celá příroda nádherně ozdobená. Přišel podzim a ten je nejlepší malíř. Ještě uvidíš, jak bude les i celá paseka zářit různými barvami.“

Dubínkovi se rozjasnila tvář a s velikou radostí zvolal: „Tak to já musím honem za Modřínkem. Bude mít z podzimní přírody určitě stejnou radost jako já!“

Vtom ale ke studánce dolehlo sojčí volání: „Pozor! Nebezpečí! Už jdou!“

„Co se děje?“ polekal se Dubínek, „Kdo jde?“

Rozárce přelétl po tváři stín strachu a špitla: „Lidé. Musíme se schovat!“

Vzala Dubínka za ruku a honem s ním pospíchala k nedaleké bříze, v jejímž kmeni byla malá puklina.

Dubínek ničemu nerozuměl, ale když viděl ustaranou Rozárku, běžel za ní, a teprve když byli v bezpečí, zeptal se: „Proč se musíme schovat? A kdo jsou lidé? Ublíží nám snad? Jsou nebezpeční?“

Rozárka se podívala na svého kamaráda, který nic nechápal, a honem vysvětlovala: „Lidé jsou proti nám hodně velcí a do lesa chodí na procházky. Když jdou, země se třese, a protože my jsme malíci, lidé nás nevidí. Tak se často stane, že zašlápnou květinku, mravence, broučka... prostě kohokoli, kdo se jim připlete do cesty. Proto se vždy rychle schováme, aby se nám nic nestalo.“

„A ty už jsi nějaké lidi viděla?“ zeptal se Dubínek.

„Ano. Jednou,“ váhavě odpověděla víla a pokračovala: „Tenkrát jsem toho o světě moc nevěděla. Když přiletěla sojka se svým varováním, přikrčila jsem se v trávě u studánky. Kdybych tušila, že mě můžou zašlápnout, určitě bych si našla jiný úkryt. Když přišli ke studánce, krčila jsem se v trávě a měla veliký strach. Byli obrovští. Chvíli u studánky odpočívali, pak se z ní napili a pokračovali dál. Měla jsem štěstí, že to byli Lesmilové.“

„Lesmilové?“ nechápal Dubínek.

„Ano,“ řekla Rozárka,“ to jsou lidé, kteří mají rádi les a celou přírodu. Když přijdou, jsou opatrní a tiší. Ne všichni jsou ale jako oni. Někteří jsou hluční, a co můžou, ušlapou. Ted', když rostou hříbky, chodí do lesa lidé mnohem častěji. Musíme si dávat pozor!“

